

aneb Divadelní Koječák ze Saint Tropez

[illegible]

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Sobota byla dle očekávání nejdramatičtějším dnem přehlídky. Rozbil se párkovač na párky a trouba s kuřaty, v které se už několik hodin pekly k obědu. Tudíž stréca Milana napadlo, že určitě vypadla elektřina na sloupu, a že nám za chvíli přestanou fungovat i světla a zvuk k představením, a začal navádět Svaču, aby zavolala na EON, že nám nefunguje přehlídka. Kačku naštěstí napadla spásná myšlenka, a to zavolat synovi Honzovi, který je elektrikář. Ten vyšrouboval celou kuchyňskou desku, nahodil jakousi pojistku a trouba začala fungovat, takže holky v baru mohly dopéct kuřata. Párkovač však pořád nešel. Co teď? Již se blížilo večerní představení a hladoví herci nervózně popocházeli Sokolovnou. Nedalo se nic dělat, večer se musely párky ohřívat v mikrovlnce a pak bylo nutné složitě dojít pro rohlíky na nahřívací tyčky v párkovači, které fungovaly.

- Někdo asi chodili krást propisky do knihy názorů a dojmů. Tak jsme tam donesli ty Altánovy.

- Nepochopili jsme, co v běžném životě dělá Altán, ale Svača si to přebrala tak, že dělá Mototechnu.

- Děkujeme režijní školičce, že nám zaplnila místo ve včerejším časopise.

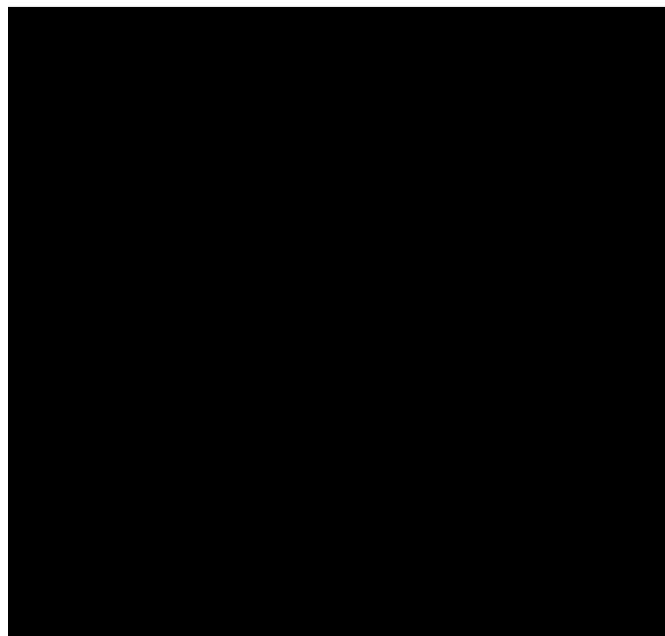
- Svača na závěr bujarého divadelního večírku s dortem ke třicetinám přehlídky prohlásila: „Stejně je to ročník dvaatřicáté!“

NÁZOR DNE

Pavel Hurych: "Kdo nepije rum, neví, co je práce."

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

REFLEKTOR NEBO RECENZOR

ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Kandidát

Soubor: DS Vítorka Holešov

Autor: DS Vítorka Holešov

Režie: Ladislav Vrchovský

Divadelní studio Vítorka z Holešova nabídlo po Audienci a Vernisáži Václava Havla autorský mix hořko-černé komedie a politického thrilleru Kandidát. Zrodil se ze spolupráce režiséra Ladislava Vrchovského a účinkujících Pavla Valisky a Romana Uwe Juráň. Hrál se s diváky na jevišti a šlo o třetí inscenaci postavenou z velké části na slově.

Tvůrce inspirovala výchozí situace francouzské komedie z roku 2020 Ani na špičku nosu autorů Matthieu Delaporta a Alexandra de la Patelliere. Nově zvolený prezident při nábízení inauguračního projevu zjistí, že ho strašlivě svědí nos a nutí ho k nepředloženým grimasám a šklebům. A protože takto nemůže předstoupit před svůj národ, setká se s psychologem, který mu má pomoci... To, co je v původní konverzační komedii záminkou pro čistou zábavu, hereckou ekvilibristiku a perlivé dialogy (přičemž psycholog nakonec prezidenta „vyléčí“), přivedlo holešovské k domýšlení výchozí situace v intencích absurdního divadla a k pokusu o to, čemu se trochu zprofanovaně říká divadlo angažované. Prostřednictvím řetězení situací sledujeme manipulaci a pokrytectví v mnoha podobách, kandidát si s psychologem vyměňují role, snaží se odhalit nebo naopak utajit své skutečné záměry, vzájemně se provokují. Následně s pomocí Freuda dochází na virtuální zabití předků, na hypnózu, vymazání identity jednoho z nich a závěr hodný Procházka Ucha přeneseného do současnosti.

Vynikající herecký výkon předvádí s pomocí svého jevištního partnera Roman Uwe Juráň. (Připomíná Miroslava Donutů na konci osmdesátek v Koncertu V... v brněnském Divadle na provázku.) Jeho „kandidát“ je poskládan z článků fyzického jednání všech možných českých a světových politiků, které ale tvoří celek, nejde o nespojené jednotlivosti ani parodii. Suverénní řečník (pozor na jevištní mluvu! zkračování!!!), dokonale se ovládající jedinec, znalý hradní etikety (práce s oblekem vzorná, ale ruší rolák plus absence kravaty). Moc přijímá zdánlivě věčně, jako své právo, tvrdí, že chce sloužit lidem, také aby ho lidé milovali – a divák se jen z lehkých náznaků nemůže zbavit dojmu, že jeho

motivace nejsou zcela čisté. Pavel Valiska představující psychologa trochu příliš lpí na psychologizování terapeutického procesu, vědomí skrytého úmyslu není zveřejňováno dostatečně, ale to je snadno odstranitelné vyčištěním a zdynamizováním jednotlivých situací.

Problematická byla práce s časem, a to jak v konkrétních zmínkách (jestliže kandidát zjistil svůj problém ráno, proč se s psychologem setkává v pozdním odpolední? má být inaugurační projev za dvě nebo za čtyři hodiny? a opravdu jejich setkání probíhá hodinu a půl?), tak v práci s časem jevištním (to, že kandidáta tlačí čas, je několikrát zmíněno, ale v jednání se to, kromě občasného pohledu na hodinky, neprojevuje). Ruší míchání českých reálií s těmi z původní hry (v úvodu hlášení z echt českého rádia, později fakta z francouzského volebního systému). Vlastně není jasné, jak je to s tím svěděním – tvůrci se zcela nerozhodli, zdali budou skutečně hledat jeho příčinu (ta není přesně pojmenována), nebo je ponechají jen jako výchozí fakt a položí důraz na to, co z něho vyplyne.

Nicméně ta cesta musela být neobyčejně zajímavá – a zdá se, že bude pokračovat. Debata přesáhla hodinu a holešovští byli schopni replikovat a následně si pro další práci ukládat připomínky, které dostali nejen od poroty, ale zejména od frekventantů režijní školy ADA a dalších diváků.

Co dodat? Trojlístek, který stvořil holešovského Kandidáta, má velký smysl pro přemýšlení o divadle. A až se podaří je přenést do výsledné inscenace beze zbytku, dočkáme se nepochybně výjimečného divadelního zážitku.

Petra Richter Kohutová, t. č. vykopávka

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Pavel Valiska, Roman Uwe Juráň

Máte rozdílné pocity před divadlem a po něm?

Pavel: Já mám takový pocit, že se prostě jdu bavit. Sám si klidně vystačím. Už se nám stalo i to, že diváků přišlo velmi málo a stejně nás to bavilo.

Roman: My třeba strašně rádi hrajeme v hospodě, kde nejsou ani pořádná světla, prostě nic. Lidi normálně sedí za stoly, mají pivo a u toho se na nás dívají. To je nádherná zkušenost.

Máte radši, když jsou diváci usazení přímo na jevišti, blíž k vám, jako dnes?

Pavel: Samozřejmě.

Roman: Jinak bychom je na to pódium necpali.

Pavel: Tohle dílo se podle mě ani jinak hrát nedá.

Roman: Naše představení není dělané na tyhle obrovské prostory, tyto megasály, to nepotřebujeme. Pro nás je důležitý přímý kontakt s divákem, skoro na ně prskat, když mluvíme.

Pavel: Navíc jsme minimalisté. Stačí nám dvě židle, zápisník, komorní prostor a ta naše minimalistická scéna. A sice si to dokážeme takhle pěkně odůvodnit, ale nakonec to děláme jenom proto, že jsme líní stavět scénu.

Roman: Pavle, ta otázka nebyla položena na scénu, tak nic neříkej.

Máte nějaké zkušenosti s psychologem, které jste vložil do vaší postavy?

Pavel: Moje dcera je na Slovensku význačná psychoterapeutka, takže jsem u ní určitě čerpal inspiraci. Poslal jsem jí scénář a ona mi druhý den telefonuje a říká: „Vieš čo, tata? Všetky tie postupy sú legitímne, ale sú tak svinsky pospájané, že si v tom obrovská sviňa.“ A o to víc mě to baví.

Snažíte se hru přizpůsobit obci, kde ji hrajete, jako jste to udělali dnes?

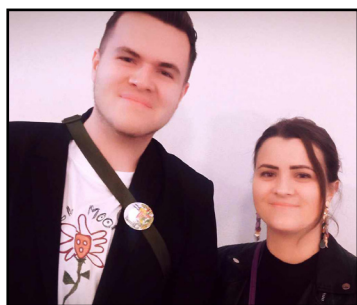
Pavel: To dělá Roman.

Roman: Snažím se vždycky, když někde hrajeme a víme, že tam jsou nějaká specifická témata, tak se je tam snažím vepsat.

Pavel: Mně je to jedno, ale jeho to baví.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Terezka a Arnošt Petruželovi

Jaká jste měli očekávání?

Očekávání byla taková, že jsme počítali s nějakým politickým tématem, které bude probíhat odlehčenou formou. A přesně to se nám také splnilo. Líbilo se nám herecké zpracování i hezký námět.

Která scéna se vám líbila?

Každá část byla zajímavá. Líbily se nám i drobné souvislosti, které se týkají přímo našeho Kojetína.

Chodíváte na divadlo pravidelně?

Ano, my chodíváme pravidelně, protože se nám líbí tenhle typ akcí a je krásné sledovat ty diskuze s herci po představení, protože se řadě věcem přiučíme a také se ukážou různé maličkosti, kterých si během představení člověk ani nevšimne. Závěrem se strašně těšíme na hodnocení poroty, protože je zajímavé poslouchat jejich komentáře.

Marie Bělková

Jaká jste měla očekávání?

Já jsem nadšená, celkově to vystihlo přesně to, co jsem čekala. Hezky jsem se pobavila a užila si to. Bylo to krásné odlehčení té dnešní složité politické situace, která u nás i ve světě panuje.

Která scéna se vám líbila nejvíc?

Je dost těžké vybrat jednu určitou pasáž, protože každá část představení obsahovala prvky, kdy se člověk mohl dobře pobavit a zasmát se. Užila jsem si to od začátku do konce.

Chodíváte na divadlo pravidelně?

Chodívám jenom občas, protože také pomáhám mladým starat se o vnoučata, takže toho času není tolik, ale když můžu, tak sem určitě zajdu. Člověk potká známé, odreaguje se a dobře se pobaví.

REFLEKTOR NEBO RECENZOR ANEBO VČERA JSME VIDĚLI

Marie, dcera Kajetánova

Soubor: Morkovští ochotníci

Autorka a režie: Marie Tesař

Kterak Marie Tesař porodila Marii Tylovou

Nuž, v Morkovicích jest hrob Marie Tylové, dcery Josefa Kajetána Tyla, herečky, jež v pouhých dvaceti létech odešla z tohoto světa, když podlehla zákeřným černým neštovicím právě v této obci. Inu, kočovní komedianti si ani místo své smrti nevybírají. A tak Tylová svou smrtí nepřímo ovlivňuje generace a generace místních ochotníků, kteřížto propadli divadlu jako peklu. Zarputilí pietní vlastenci přistoupili by k odkazu Tylovu i k odkazu jejímu patrně s pokorou nebo jako Saskia Burešová v kalendáriu, ne tak Marie Tesař, dnes již slovnatá a kultovní autorka s tajemnou minulostí, přítomností a budoucností, o níž se šušká, že za jejím autorstvím a existencí vůbec jest skryto cos podivného, podobné jako za životem a hrami největšího Čecha Jára Cimrmana.

V této hře Marie Tesař rozhodla chytati se zábavnou formou mnoho zajců. Obvykle chytati mnoho zajců jest považo-

váno za cosi špatného, autorsky neohrabaného, v lepším případě dostávalo chytání mnoha zajců nálepkou postmoderní. Ne tak u Marie Tesař, jež jest jakýmsi žonglérem textovým i inscenačním, jež snoubí rafinovaně zábavné s vážným, edukativní s montypythonským nebo až s takřka dadaistickým humorem, fakta historická a dokumentárnost s ryzí mystifikací... jest provazochodcem na tenkém laně, neb Marie Tesař ví, že svět jejího myšlení divadelního nemusí býti pro každého. Nebo snad skutečně postmoderní autorkou jest? Jsme jako v Jiříkově vidění mnohdy

a nechceme-li být zaslepeni jako slepý mládenec, musíme uznati, že Marie Tesař motivy textové i výtvarné, aluze i citace hravě rozvíjí.

Osud Marie Tylové a kočovného divadla, v němž osudem bylo jí dáno celý svůj život pobývat, nabídl souboru několik témat. V první řadě divadlo (ochotnické zvlášť) jest tématem jako takové. V divadle samotném pak zajímá se tím, jak důležitá jest improvizace coby záchranné lano celého divadla. (Muškův soubor uplatnit ji musí při uvedení hry Slepý mládenec). Vztah češství a němectví, v době Rakouska-Uherska otázka navýsost aktuální, jest zde traktován tak, že si autorka dělá legraci ze stereotypů spjatých s Čechy i Němci. Doveden pak jest tento motiv při inscenování hry Slepý mládenec až k ironickému smíření mezi Čechy a Němci. A pak jest tu titulní postava Marie Tylové, dcery Kajetánovy samotné. Ona nahlíží život svůj takřka zprvo počátku jen jako divák, jenž se stává jakýmsi zpovědníkem, pak již, po smrti svého otce Kajetána coby zralá žena vstou-

pí do divadelního světa a zarputile bojuje za české divadlo. Marii Tylové pak patří i závěrečná tečka celé inscenace, když s motivem smrti těší se na cestu na Moravu a do Moravovic, kde ji však čeká krutá, v inscenaci však již nezobrazená smrt.

Zuzana Klusalová jest jedinou herečkou souboru, kterážto hraje v kuse tomto divadelním jednu postavu. Ostatní hravě přeskakují z postavy do postavy, ženy dokonce s nadsázkou zvládají mužské role. Žižlavský alias Krumlovský vyjevuje se též jako zdatný herec. Ale i dámy v souboru mají svůj esprit. Ač herectví souboru jest poněkud stylově nevyrovnané, přesto záměr vedení herců jest patrný: zejména Petr Škrabal nejen jako hrabě Buchholz ukazuje, jak formálně přistupovati chtěli k postavám a situacím, totiž s jistou dávkou stylizace a nadsázky, s odvahou pohybovati se na hraně trapnosti, v situacích vážných zase mísit patosu s humorem.

Celý soubor pod vedením Marie Tesař jakožto sestavovatelky celé kusu tohoto moravsko-česko-německého (se silnou scénou odehrávající se v Iglau na Vysočině) jako by po celou dobu měl s humorem a nadhledem jemně pozdvižený koutek úst. Zároveň pokouší se o okamžiky stylizované dojemné, jakým jest například smrt Josefa Kajetána.

Klíčová slova pro hru Marie Tesař, jak ji zformuloval mluvčí souboru a blízký přítel Marie Tesař Petr Škrabal v diskusi? Pobavit, poučit, a předložit vizuální krásu. Och, jak odvážná vize sebevědomé dámy a svérázného divadelního souboru.

Nuž, morkovští, jen rozběhněte se jak zajíci po vlastech českých a obcích moravských se svou osobitou poetikou. A šířte slávu Marie Tylové.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Petr Škrabal, Zuzana Klusalová, Eva Gnidová, Daniel Přecechtěl, Lukáš Blaško

Studovala jste podrobněji postavu Marie Tylové, nebo jste si vystačila se scénářem?

Zuzana: Chtěla jsem, ale tohle představení se původně mělo hrát ještě před covidem a já jsem měla v plánu vypůjčit si nějakou odbornou literaturu a pořádně toto téma nastudovat. Pak ale přišel covid a všechno se přerušilo, včetně zkoušení této hry a mé plány s podrobným nastudováním vzaly za své. Po covidu jsme měli ještě jednu hru... A potom jsme konečně začali hrát Marii, ale skočilo se do toho tak hrozně rychle, že nebyl čas studovat, takže byla jenom rychlá rešerše na internetu.

Co bylo tématem hry?

Petr: V nejvyšší rovině to je osobnost Marie Tylové, což byla naprosto úžasná holka, která, kdyby žila v dnešní době, tak

by se každému líbila. Zemřela ve dvaceti letech, takže neměla tolik času tohle všechno prokázat. Z dalšího hlediska tam určitě je vykreslení doby 19. století a česko-německého sporu, na kterém je to celé založeno a ve kterém ona žila. A třetím tématem je téma samotného divadelnictví. U nás ale hlavní postava neznámá, že se ostatním postavám nedostává dostatek prostoru.

Kde se vám podařilo získat tak velkou podobiznu Františky Jedničky?

Petr: Toho jsme si nechali vytisknout. Kolega Drtič to zařídil.

Eva: Nevyřezal to nikde z rámu na zámku.

Petr: Je to obraz mladého Františka Josefa z té doby. Takhle vypadal v roce 1868, v roce, kdy Marie Tylová zemřela.

Je náročné se během představení tolikrát převlékat a měnit role?

Lukáš: To bylo, myslím, to nejmenší při této hře.

Eva: Pro mě je nejhorší poslední fáze, kdy na sebe rvu kruhovou sukni. Jinak v pohodě.

Máte to v zákulisí předchystané?

Eva: Mám to nachystané pěkně popořadě, co se musí vysvléct a co se musí obléct.

Petr: My jsme kvůli Eviččině kruhové sukni museli měnit i pořadí vět a pořadí nástupů postav, protože si tu sukni obléká opravdu dlouho.

Eva: Ale Dan mi pomáhá... Dan: Je to jako v triatlonu.

Eva: Ale stejně bych potřebovala více času, protože, jak jste si určitě všimli, zbytek z předešlého kostýmu mi stejně zpod sukni vykukuje.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Tereza Chytilová

Jak často chodíte na Divadelní Kojetín?

Já jsem tu poprvé, pozvala mě sem kamarádka Adéla a musím říct, že se mi tu neskutečně líbí. Nečekala jsem, že to bude tak profesionálně nachystané a bude to mít takovou vysokou úroveň.

Jak hodnotíte představení?

Na představení jsem se moc těšila, protože tam mám řadu kamarádů, a musím říct, že to měli fakt krásně a zajímavě zpracované. Na to, že to dělají dobrovolně jako koníček, tak všechna čest.

Myslíte si, že má mladá generace o tento typ kultury zájem?

Musím bohužel konstatovat, že zájem upadá. U velkých divadel to ještě není tak vidět, ty se ještě drží, ale tyhle regionální akce, které tvoří dobrovolníci, moc mladou generaci nepřitahují. Je to velká škoda, protože je to dobrý humor a člověk se odreaguje a hezky pobaví.

Adéla Štáblová

Jak jste si představení užila?

Moc se mi to líbilo, je hezké vidět kamarády na pódiu a musím říct, že se jim to moc povedlo. Udělali mi velkou radost a doufám, že jim porota dá co nejvíce bodů.

Chodíte na Divadelní Kojetín pravidelně?

Pokud mi to časově vyjde, tak se snažím sem zajít. Člověk se domluví s kamarády a je to úplně jiný typ humoru a odreagování.

Chtěla jste být někdy herečkou?

Já rozhodně ne. Mám to ráda, ale pouze z pozice publika. Ono je hezké podívat se na něco a odpočinout si od anatomie a celkově studia na medicíně. Kdybych mohla zmínit moji oblíbenou herečku, tak jednoznačně Tatjanu Medvedkovou.

REFLEKTOR NEBO RECENZOR ANEBO VČERA JSME VIDĚLI

Není co skrývat

Soubor: Divadlo Dostavník Přerov

Autor: Paolo Genovese, Paolo Costella

Režie: Marek Šudoma

Italské komediální filmové drama Naprostí cizinci Paola Genoveseho má zápis v Guinnessově knize rekordů jako film s největším počtem remaků. Norská verze z roku 2022 byla totiž již 22. verzí tohoto finančně i divácky velmi úspěšného filmového počínu, včetně verze česko-slovenské, uvedené pod názvem Známi neznámí, od režisérky Zuzany Mariankové a scenáristy Petra Jarchovského.

Jak by ne, vždyť téma tajemství zamčeného v našich mobilních telefonech, jakýchsi černých (někdy až Pandořiných) skříňkách našeho soukromí by samo o sobě vydalo na román. A co teprve, když se otevrou! Bylo tedy jen otázkou času, kdy se objeví i divadelní adaptace. Ta česká spatřila světlo světa v roce 2020 v Divadle Na Jezerce. (Úprava a režie Matěj Balcar.)

My jsme měli možnost seznámit se s verzí vytvořenou podle filmového scénáře, kterou nám přivezl divadelní soubor Dostavník Přerov v režii Marka Šudomy. Uvádí ji pod názvem Není co skrývat.

Výchozí situace nás zavádí na silvestrovský večírek, kde se schází parta důvěrných přátel. Šílený nápad dát na stůl mobilní telefony displejem nahoru a veřejně si předčítat smsky či hovořit s volajícími na hlasitém odposlechu, vyvolá vlastně zcela předpokládaný sled událostí. Lži, výmluvy a odhalování doposud skrývaných pravd.

Soubor si s daným textem poradil více než zdařile. Byli jsme svědky velmi vyrovnaných a kvalitních hereckých výkonů ve všech rolích. Partnerská souhra dvojic na jevišti

byla místy tak dokonalá a uvěřitelná, až to mohlo u diváka vyvolat dojem, že jsou snad partnery i v soukromém životě. Režie již zmíněného Marka Šudomy zkušeně vede herce k důslednému pointování vtipných replik a důsledně pracuje i s chytře vystavěným a technicky promyšleným divadelním prostorem. Jediným nedostatkem jinak spořádaných hereckých výkonů byla občasná absence dostatečné hlasitosti. Soubor evidentně před představením podcenil hlasovou zkoušku, což jej v konečném důsledku připravilo o pár opravdu dobrých vtipů. Jinak lze jen zopakovat, že celý ansámbl funguje jako švýcarský hodinový strojek, přičemž si každá z postav zachovává potřebné valéry jednání. A to i v místech, kde je nezbytné, aby pozornost diváka směřovala jinam.

Zhruba v první třetině představení došlo k nepatrnému zpomalení jinak dobře nastaveného tempa, nejsilněji v momentě, kdy se vysvětlují a objasňují vztahové záležitosti mezi jednotlivými postavami. Naštěstí se velmi brzy podařilo tempo opět nahodit a tým jej potom spolehlivě udržel až do konce inscenace.

Další drobné výhrady směřovaly spíše k jednotlivostem, které se dotýkaly technických chyb. To platí především pro nevyrovnanost hlasitosti předtočených hovorů na druhém konci telefonního přístroje ve srovnání s hlasovým projevem herců na scéně. Zrovna tak většina nahrávek působila velmi nepřírodně až strojeně. Navíc vznikaly prodlevy a pro herce tak bylo velmi obtížné (až nemožné) správně načasovat odpověď. Pokud by se podařilo tyto technické

nedostatky odstranit, celkové vyznění inscenace by to jen podtrhlo.

I přes tyto nepatrné nedostatky jsme byli svědky představení (ve všech složkách) kvalitní inscenace. Potenciál textu, který sám o sobě rozhodně není malý, byl tvůrci beze zbytku naplněn. A za to bych rád sympatickým divadelníkům z Přerova spolu se spokojeným a početným publikem poděkoval.

Vladimír Altán Mátl

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Marek Šudoma, Dagmar Hrubá, Zdeněk Štokman, Sára Kanioková, Zdeněk Hilbert, Renata Bartlová, Bob Šponar, Hana Kopecká, Dalibor Koutný

Když hrajete, máte ve skleničkách víno, nebo vodu?

Dagmar: No, není to ani jedno. Máme tam ledový čaj, aby to sice mělo barvu, ale můžeme to pít a zůstat střizliví.

Jaké máte po představení dojmy?

Dalibor: Já jsem trošku nesvůj, protože mi při hře někdo na iPhone aktivoval něco, co neumím deaktivovat.

Zdeněk H.: Mně se hrálo dobře. Byl plný sál... Hráli jsme to sice po strašně dlouhé době, takže jsme museli hodně vzpomínat, ale snad to nebylo moc vidět.

Jak je pro vás těžké sehrát se tak, aby to vypadalo jako přirozená konverzace?

Zdeněk H.: Je to hlavně práce režiséra. Drill, drill, drill, drill, znovu, znovu, znovu... A pak to vypadá přirozeně.

Dalibor: Není to taková hrůza.

Režisér: Herci měli potom samostudium, mohli si to procvičovat doma.

Dalibor: To jsem určitě dělal...

Renata: Dokonce na zkoušce jsem ho viděla, jak si vytáhl scénář.

Dagmar: My jsme všichni kamarádi a jsme sehaní.

Zdeněk H.: A kdyby to náhodou nefungovalo, tak jsme měli vymyšlené, že hostitelé řeknou: „No nic, ještě jste neochutnali všechny naše dobroty.“ A my bychom tak dlouho žrali, až by se nějaký šikula v zákulisí podíval, co tam má být a nahodil nám to. My bychom pořád jenom opakovali: „Tohle je dobrý, dej si taky.“ Nebo: „Je to málo slaný.“ Takže jsme sice nepili, ale jídlo jsme si dali. Režisér nechtěl, ale přes tohle nejel vlak.

Zahráli byste si takovou hru, kdy byste dali telefony na stůl a četli nahlas všechny zprávy?

Dalibor: Já s tím nemám problém.

Zdeněk H.: Na zkouškách jsme po sobě pokřikovali, když nám někdo volal: „Děle, zvedni to!“ Pak jsme měli pravidlo, že kdo si to zvonění nevypne, tak když mu někdo zavolá, musí to dát nahlas. „Dej to nahlas!“ byla během zkoušení nejčastější věta.

Co čekáte od poroty?

Dagmar: Ať něco řeknou, nebo ne, pro nás je nejdůležitější, že se to líbilo divákům.

Dalibor: Mně je to třeba úplně fuk.

Zdeněk H.: Teď už to stejně nezměním. Odehraný to je, poslechneme si to a rejža si to vezme k srdci.

Režisér: Kdyby to bylo něco, co se dá snadno předělat, tak bych to udělal.

Zdeněk H.: Vždycky přece říkáš, že se tam už nic nedá předělat, tak se divím, že najednou měníš názor.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Hana Stoklásková

Jak se vám líbilo představení?

Měli to pěkně sehané, bylo to hezké, musím je pochválit.

Na místě které postavy byste byla nejradši?

Co se týče projevu, mluvení a uvažování, tak se mi líbil pan doktor plastik, ten mi byl

nejbližší.

Dala byste svůj telefon na stůl?

Jo, já nemám co skrývat.

Šárka Indráková (prosím, bez fotky, jo?)

Jak se vám líbilo představení?

Líbilo, určitě se mi líbilo. Už jsem to znala, tak jsem chtěla vidět, jak to hrají ochotníci.

Viděla jste film?

Ano, viděla.

Která postava vám byla nejvíce sympatická?

Blondýna. Teď nevím, jak

se jmenovala, ale ta blondýna. V tom jsme se i s ostatními shodli, perfektně to zahrála.

Dala byste svůj telefon na stůl?

Ne.

Máte co skrývat?

Nemám, ale je to takové osobní. Není potřeba to pokoušet.

Zuzana Medunová

Jak se ti líbilo představení?

Mně se líbilo moc. Bylo to zajímavé a těšila jsem se na to, bylo to fajn.

Proč sis vybrala zrovna tohle představení?

Protože jsme to viděly s mamkou v kině, tak mě zajímalo, jak to bude ztvárněné jako divadelní hra.

Kterou postavou z divadelní hry bys nejradši byla?

Asi Eda.

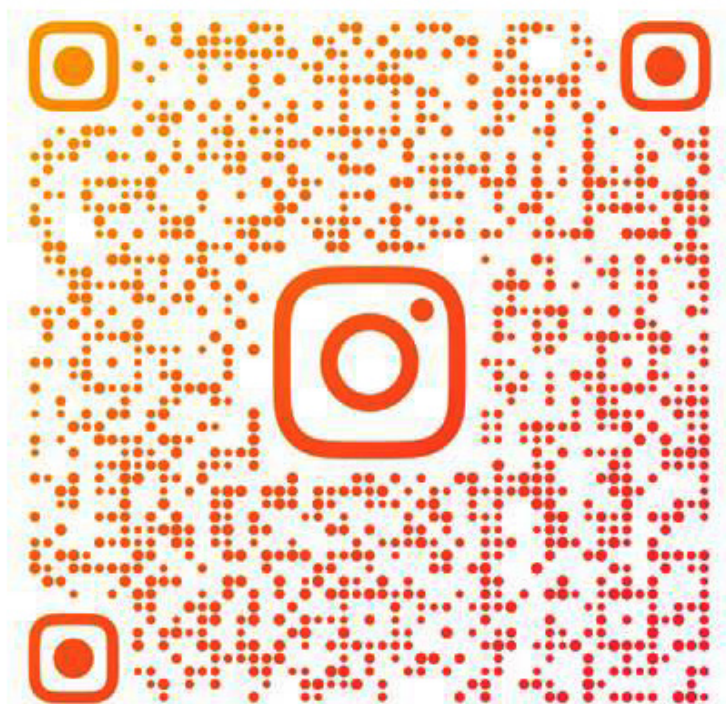
Dala bys svůj telefon na stůl?

Ne. (smích)

Líbil se ti víc film, nebo divadlo?

Asi divadlo, já mám divadlo radši.

SLEDUJTE NÁS NA INSTÁČI = HADIČKA TO FAKT MOC CHCE!!!

@DIVADELNI.KOJECÁK

Hana Hásová Korábová/Vladimír Fekar/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
/Katka Lýsková/Michaela Hošťálková/Lenka Kusáková/Lucie Krybusová/Jakub Otáhal/Kamil Zalabák...

Foto: Jana Večeřová, redakce Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača

tisk: MěKS Kojetín, 2024, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

